

Inflytandet från Hermann och Dorothea inskränker sig emellertid icke endast till denna detalj. Det låter påvisa sig i hela diktens plan, och detta är för mig det afgörande beviset.

Man säger, att Goethe först tänkt sig Hermann och Dorothea som ett drama — och således som ett antikt drama, eftersom Goethe vid den tidpunkt, då han bar på detta motiv, för längesedan brutit med Shakespeare och uteslutande gillade det klassiska. I hvarje fall är diktens komposition rent dramatisk, och händelsen tilldrager sig, såsom ofta i antika och nästan alltid i pseudoklassiska dramer, inom ett solhvarf. Inom denna korta tid är det också, som Hermann och Dorothea, båda förut obekanta, finna hvarandra, hvilket ju obestriddigen förefaller något hastigt. Men Goethe har så mästerligt motiverat denna handling, att vi alls icke tänka på tiden i hans dikt, hvilken helt enkelt i en viss ordning för fram för oss en serie af själsrörelser. Och detta äktenskap avslutas alls icke lättsinnigt. Det är trots hastigheten i utförandet noga öfvervägdt. Föräldrarne hafva enligt kontinentens sedvana gjort sonen uppmärksam på, att tiden för honom vore inne att taga sig en hustru. Hermann har också under den gångna vintern uppvaktat stadens skönheter, men ej funnit någon som tilltalat honom. Så fort han däremot får se Dorothea, som högväxt och vacker, klok och rådig hjälper de sina, blir han däremot förälskad. Han anförtror sin kärlek åt modern, och som hon känner sin son och hans goda instinkter, är hon lätt vunnin. Fadern gör ett visst motstånd, men faller snart till föga för moderns argument och Dorotheas eget uppträdande. Till yttermera visso hafva äfven husets vänner afgifvit sina vota. Hermanns kärlek är således noggrant skärskådad från alla synpunkter, och först då den äfven befunnits förnuftig, hafva föräldrarne gifvit sitt samtycke. Hela denna öfverläggning har försiggått i största hast, det är sant, men därför gifves äfven ett fullgodt skäl: eljest skulle nämligen Dorothea åter vara försvunnen, fortsättande sin ensamma vandring bland de landsflyktige.

Denna dramatiskt tillspetsade komposition återfinnes nu i *Hanna*. På samma eftermiddag tillbakavisar den sjuttonåriga ungmön den välaktade gamle herrens frieri och förlofvar sig med en yngling, som hon en half timme tidigare skådat för första gången i sitt lif. Äfven denna händelse är på sitt sätt förträffligt motiverad, om ock på helt annat sätt än i Hermann och Dorothea, eftersom äktenskaps-sederna äro andra i Skandinavien än i Tyskland. Här ingriper fadern icke alls i trölofningen, han gifver endast sin välsignelse, när